

آن کس که با هیچ خواستی متلاطم نمی‌شود

شماره پرسش: ۳۵۹۵۹

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۲/۶/۲۷ ۰۵:۳۳:۰۱

متن پرسش

سلام خدمت استاد گرامی: این که مکرر شما بحث توحید را به میان می‌آورید و تأکید دارید وقتی خود را مقابل توحید الهی احساس کنیم، خود به خود راه گشوده می‌شود؛ چگونه این نوع ورود را نسبت به توحید داشته باشیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به این نکته می‌توان فکر کرد که آن کس، که با هیچ خواستی متلاطم نمی‌شود و به هیچ روی نمی‌خواهد چیزی جر آنچه هست، شود همچون دریایی آرام؛ او همان کسی است که متوجه «حضور اکنون بیکرانه جاودانه» خود شده است، حضوری که در عین حال از نظر وجودی خود را عین اتصال به هستی مطلق احساس می‌کند، امری که هرکس در تکوین خود از آن بهره‌مند است و کافی است به آن نظر کند، و این است راهی که در عین اهمیت، آنچنان دشوار نیست که ذهن و زندگی انسان را گرفتار انواع بحران‌ها نماید به همان معنایی که جناب عطار فرمود: «تو پای به راه در نه و هیچ می‌رس / خود راه بگویدت که چون باید کرد». در این حال وقتی به ارزشمندترین امیدها و اهداف بشر مدرن می‌نگریم می‌یابیم در این موارد، جدی‌ماندن بر اساس رسیدن به اهداف ساخته‌شده جهان مدرن، چه اندازه دشوار است و چه اندازه با توهمات همراه است. پس باز مائیم و «حضور اکنون بیکرانه جاودانه خود» که در واقع نظر به راهی است که همان توحید الهی است در مقابل ما. موفق باشید